

Arrest

nr. 162 687 van 24 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CLAEYS, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 oktober 2015 wordt verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers.

Op 10 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij aan verzoeker bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 10 november 2015 wordt aan verzoeker eveneens een inreisverbod voor acht jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Aan de heer: naam: K. voornaam: E. geboortedatum: (...)1988 geboorteplaats: L. nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (\ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10.11.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers, feit(en) waarvoor hij op 19.10.2015 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel. (...)."

Op 21 november 2015 wordt verzoeker gerepatrieerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt

"Eerste middel: schending van de Vreemdelingenwet

Schending van artikel 74/11 Vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat het inreisverbod voor een duur van acht jaar verantwoord is doordat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, waarbij het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde de duur van acht jaar rechtvaardigen;

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken nalaat in concreto aan te tonen waarom verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

Artikel 74/11, § 1, eerste en vierde lid Vreemdelingenwet stelt het volgende:

«De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.(...)»

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

Hierin wordt benadrukt dat men tot een individueel onderzoek overgaat waarbij rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval. De Richtlijn bepaalt uitdrukkelijk dat de duur van het inreisverbod volgens alle omstandigheden van het individuele geval wordt bepaald, en in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Ook het evenredigheidsbeginsel moet hierbij gerespecteerd worden (Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Aldus moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets in acht worden genomen. De duur moet gemotiveerd worden, waarbij rekening dient te worden gehouden de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

De wet bepaalt dat de verwijderingsbeslissing kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien een ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid bestaat.

Er kan niet uit de bestreden beslissing worden afgeleid waarom een termijn van 8 jaar werd opgelegd.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken onmiddellijk een termijn van 8 jaar oplegt en niet, door bijvoorbeeld de termijn te moduleren, impliciet te kennen geeft dat zij rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, geeft zij geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek.

Het enige dat duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing is dat enkel rekening wordt gehouden met de enige strafrechtelijke veroordeling van verzoeker. Nergens blijkt uit de beslissing dat de proportionaliteitstoets werd toegepast.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient de duur van het inreisverbod echter in concreto af te toetsen aan de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, hetgeen niet blijkt.

Tevens werd niet nagegaan of de bescherming van de openbare orde, hier uitgedrukt door de verwijderingsbeslissing en het inreisverbod van 8 jaar, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er werd geen afweging gedaan, laat staan dat werd aangetoond dat deze afweging correct en billijk is.

In deze zaak blijkt enkel een afweging van het algemeen belang van de Belgische staat, louter door de verwijzing naar de opgelegde straf voor de gepleegde feiten. Er wordt niet verwezen naar het persoonlijk gedrag van verzoeker waardoor zij beschouwd wordt een ernstige aanslag op de openbare orde te hebben gepleegd, noch naar enige reële en actuele bedreiging die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij zou aantasten of gevaarlijk zou zijn.

Aldus schendt de verwerende partij artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, het proportionaliteitsbeginsel en de motiveringsplicht.

Dat het middel ernstig is."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat verwerende partij in concreto nalaat aan te tonen waarom hij een bedreiging voor de openbare orde zou zijn. Er zou geen individueel onderzoek naar zijn situatie gevoerd zijn. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist dat hem een inreisverbod kon worden opgelegd, tengevolge van de door hem gepleegde feiten, waarvoor hij veroordeeld is geweest. De bestreden beslissing houdt een dubbele motivering in:

1. Onder "reden van de beslissing" wordt vastgesteld waarom verzoekster valt onder toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en wordt bepaald waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd;

2. Onder de hoofding "acht jaar" wordt de keuze toegelicht voor die termijn. De motivering luidt als volgt: "Artikel 74/11, §1, vierde lid:

□ De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers, feit(en) waarvoor hij op 19.10.2015 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Verzoeker kan aldus niet worden bijgetreden waar hij meent dat de bestreden beslissing geen motivering bevat omtrent de duur van het inreisverbod. Er werd op omstandige wijze uitgelegd dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan criminele activiteiten waarvoor hij veroordeeld is en die de openbare orde ernstig verstoren. Bovendien verblijft hij illegaal in het Rijk en heeft hij geen officiële verblijfplaats. Er werd aldus gemotiveerd waarom de duur van acht jaar in casu niet als disproportioneel wordt geacht. Het eerste middel is niet ernstig."

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.1.4. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in

feite, met name omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers, feit(en) waarvoor hij op 19 oktober 2015 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Tevens heeft verzoeker geen officiële verblijfplaats in België en heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. De motivering vervolgt tenslotte *“Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel”*.

2.1.5. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.6. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

2.1.7. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij nalaat *in concreto* aan te tonen waarom verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde, hij meent dat er een individueel onderzoek nodig is en dat rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval. Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod voorzien de wet dat dit een termijn van meer dan vijf jaar kan zijn indien er een ernstige bedreiging voor de openbare orde bestaat, echter kan uit de bestreden beslissing volgens verzoeker niet worden afgeleid waarom een termijn van acht jaar werd opgelegd. Verzoeker meent dat er zonder meer toepassing gemaakt wordt van een termijn van acht jaar en dat de motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod niet voldoende precies en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan zijn persoonlijke *casus* is gebeurd.

2.1.8. Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod dient de gemachtigde rekening te houden met artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.1.9. In de bestreden beslissing wordt over de duur van het inreisverbod het volgende gemotiveerd:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers, feit(en) waarvoor hij op 19.10.2015 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer

ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2.1.10. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet stelt *in fine* dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Tevens stelt voornoemd artikel dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de motivering van de bestreden beslissing van 10 november 2015 blijkt dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Er wordt gespecificeerd waarom dat zo is, met name omdat verzoeker op 19 oktober 2015, veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar door de correctionele rechtbank van Dendermonde daar verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan *“diefstal met braak, inklimming of valse sleutels”* alsook aan de strafrechtelijke kwalificatie van *“vereniging van misdadigers”*.

Deze feiten zijn zwaarwichtig en actueel en dergelijk gedrag vormt dan ook een inbreuk op de openbare orde.

Daarenboven specificeert de motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker *“geen officiële verblijfplaats in België heeft en niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren”*. De gemachtigde besluit dat *“Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is”*.

De redenen waarom er gekozen werd voor een termijn van acht jaar staan aldus duidelijk vermeld in de motivering van de bestreden beslissing. Met name de vermelding van de datum van het vonnis van 19 oktober 2015, de duur van de opgelegde vrijheidsberoving, de aard van de gepleegde feiten, alsook de specifieke risico's die voortvloeien uit het feit dat verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft en illegaal in het Rijk verblijft, zijn in het licht van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare elementen die in de beoordeling van de duur van de termijn dus wel degelijk een rol speelden, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij stelt dat de opgelegde termijn van acht jaar niet specifiek en rekening houdend met de kenmerken van zijn geval, gemotiveerd werd.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Er wordt geen schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aangetoond.

2.1.11. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, laat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Zoals hierboven reeds gesteld, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met de situatie van verzoeker, met name met de omstandigheid dat hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf. Tevens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd over de proportionaliteit van het inreisverbod van acht jaar: *“Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”*

Uit de motivering van de bestreden beslissing van 10 november 2015 blijkt tevens waarom de verwerende partij meent dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, met name omdat verzoeker op 19 oktober 2015 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar door de

correctionele rechtbank van Dendermonde omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan “*diefstal met braak, inklimming of valse sleutels*” alsook aan de strafrechtelijke kwalificatie van “*vereniging van misdadigers*”.

Inzake de schending van het proportionaliteitsbeginsel als beginsel van goed bestuur wordt erop gewezen dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is ter bescherming van bepaalde maatschappelijke belangen, zoals de handhaving van de openbare orde en het in stand houden van socio-economische verworvenheden. Het feit dat het bestuur een maatregel treft, met het oog op het laten respecteren van de verblijfswetgeving is op zich *in casu* niet disproportioneel nu deze maatregel er wel op gericht is de naleving van de vreemdelingenwet af te dwingen of bepaalde controles mogelijk te maken, maar anderzijds niet tot gevolg heeft dat verzoeker in de onmogelijkheid wordt gesteld nog terug te keren naar het Rijk. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het bestuur *in casu* het algemeen belang niet zou mogen laten primeren. De summiere uiteenzetting van verzoeker ter zake laat de Raad niet toe te concluderen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. Het proportionaliteitsbeginsel laat immers niet toe afbreuk te doen aan een wetsbepaling (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van artikel 8 EVRM

Bovenstaand algemene besluit van de Dienst Vreemdelingenzaken voldoet geenszins in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 EVRM wordt vereist.

Er kan immers niet uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat er voor verzoeker enige afweging van zijn individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 EVRM, heeft plaatsgevonden.

Ingevolge het inreisverbod zou verzoeker na effectieve verwijdering van het Belgische grondgebied voor 8 jaar belet zijn om zich op het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te begeven.

Nochtans heeft verzoeker verschillende familieleden met verblijfsrecht in de Europese Unie. Zo verblijft de broer van verzoeker, de heer K. E. in Milaan, Italië. Hij heeft aldaar een wettelijk verblijfsrecht, en dit reeds gedurende 9 jaar. De heer K. E. werkt in Milaan als metser.

Verzoeker heeft eveneens een neef, de heer P. A., met wettelijk verblijfsrecht en vast adres te Turijn, Italië. Deze werkt daar reeds 10 jaar als schilder.

Overigens verblijft de schoonzus van verzoeker, mevrouw L. A. te Athene, Griekenland, alwaar zij als kuisvrouw tewerkgesteld is.

Tenslotte verblijft de beste vriend van verzoeker, de heer M. L. legaal in Spanje met zijn gezin, en heeft verzoeker ook een vriend, M. M. in Parijs, Frankrijk wonen met zijn echtgenote en hun jonge baby.

Het inreisverbod leidt ertoe dat verzoeker voor een bijzonder lange periode in de onmogelijkheid zal verkeren om onder andere zijn broer te zien.

Er kan hier geenszins sprake zijn van een tijdelijke scheiding.

Zit zou een onmenselijke situatie in het leven roepen en een ongeoorloofde schending uitmaken van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, namelijk van artikel 8 EVRM.

Dat het middel ernstig is.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM. Hij betoogt door de voorliggende beslissing de toegang tot het Schengengrondgebied geweigerd te zien. Hij stelt familieleden met verblijfsrecht in Italië, Frankrijk en Griekenland te hebben. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat gezegd artikel 8 EVRM niet kan worden ingeroepen in het kader van de bestreden beslissing. De gestelde problematiek betreft immers de toepassing van de Wet van 15 december 1980. Artikel 8 EVRM, heeft niet tot doelstelling de nationale regelgevingen teniet te doen. Daarenboven verblijft verzoeker in illegaal verblijf, wat conform artikel 75 van de Vreemdelingenwet, een misdrijf is en kunnen uit illegaal verblijf geen rechten geput worden. Daarnaast gaat het om een eerste

toelating waarbij het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgen het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM. (EHRM, 17 oktober 1986, Rees v. United Kingdom, § 37). Gaat het om een weigering van voortgezet verblijf, dan is er een inmenging en dient het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging te worden genomen. Verzoeker toont niet aan familieleden in België te hebben met wie hij een effectief gezin vormt conform artikel 8 EVRM. Zijn algemene verklaringen laten niet toe op te maken in welke mate hij effectief behoort tot het kerngezin van zijn in Italië, Frankrijk of Griekenland verblijvende familieleden. Er wordt geen schending van artikel 8 EVRM aangetoond. Het staat hem trouwens toe om conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen om humanitaire omstandigheden. Het tweede middel is niet ernstig."

2.2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.2.5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.2.6. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.2.7. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.2.8. Verzoeker voert aan dat hij ingevolge het inreisverbod na effectieve verwijdering van het Belgische grondgebied voor 8 jaar belet wordt om zich op het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te begeven. Verzoeker stelt evenwel verschillende familieleden met verblijfsrecht in de Europese Unie te hebben. Zo stelt verzoeker dat zijn broer, de heer K. E. in Milaan, Italië verblijft. Deze zou daar over een wettelijk verblijfsrecht beschikken en dit reeds gedurende 9 jaar. De heer K. E. zou tewerkgesteld zijn als metser in Milaan. Verzoeker vervolgt eveneens met een neef, de heer P. A, met wettelijk verblijfsrecht en vast adres in Turijn, Italië. Deze zou daar reeds 10 jaar als schilder werken. De schoonzus van verzoeker, mevrouw L. A. zou verblijven te Athene, Griekenland, alwaar zij als kuisvrouw tewerkgesteld zou zijn. Tenslotte vervolgt verzoeker dat zijn beste vriend, de

heer M. L. legaal in Spanje verblijft met zijn gezin, en heeft verzoeker ook een vriend, M. M. in Parijs, Frankrijk wonen met zijn echtgenote en hun jonge baby. Het inreisverbod leidt er volgens verzoeker dan ook toe dat hij voor een bijzonder lange periode in de onmogelijkheid zal verkeren om onder andere zijn broer te zien.

2.2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker al deze familiale en vriendschappelijke relaties naar voor brengt zonder evenwel ook maar enig bewijs of begin van bewijs van dergelijke relaties bij te brengen. Doch, zelfs indien de Raad zou aannemen dat deze relaties allen op de waarheid berusten, dan nog dient vastgesteld te worden dat het enerzijds gaat om de relatie met zijn meerderjarige broer en anderzijds om relaties met schoonfamilie of vrienden. Al deze familieleden verblijven bovendien reeds in andere landen dan het land waar verzoeker verblijft.

2.2.10. Artikel 8 van het EVRM kan niet zomaar dienstig worden ingeroepen worden ter bescherming van sociale relaties die niet worden gestaafd en waarvan geen begin van bewijs wordt voorgebracht.

Ook de relatie die verzoeker aanhaalt met zijn meerderjarige broer valt niet zonder meer onder bescherming van artikel 8 van het EVRM. Niet in het minst omdat verzoeker en zijn broer in de feiten geen gezamenlijk leven onderhouden, zelfs niet in hetzelfde land verblijven en verzoeker niet aantoont dat er een afhankelijkheidsband bestaat. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen. Hij laat dit in het geheel na te doen.

2.2.11. Tevens moet worden opgemerkt dat steeds vanuit het buitenland de opschorting of opheffing van een inreisverbod gevraagd kan worden, ook om humanitaire redenen, indien verzoeker voldoet aan de wettelijke voorwaarden.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan *in casu* niet worden aangenomen.

Het tweede en laatste middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET